

ISIDORA BJELICA

AVATO

ili

ŽENA POSLEDNJEG
DESPOTA

■ Laguna ■

Copyright © Isidora Bjelica, 2012

Copyright © 2012 ovog izdanja, LAGUNA

Svaka sličnost sa stvarnim događajima je potpuno slučajna, iako će mnogim čitaocima izgledati da nije, ali to je samo zato što se istorija stalno ponavlja kada su ženske sudbine u pitanju.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

AVATO

ili

ŽENA POSLEDNJEG
DESPOTA

Sadržaj

I	Zadnje misli prve dame.	9
II	Zašto prve dame ne smeju javno da govore o seksu	17
III	Prve suze prve dame	29
IV	Prvi beg prve dame	45
V	Sredi se, bona, sredi se i uživaj što si prva dama pa ne moraš da kuvaš i peglaš.	53
VI	Prva dama tajno tvituje i šalje perverzne, antidržavne poruke	63
VII	Prva dama saznaje ko je iz kabineta u toku seksa miksao kokain i GHB	79
VIII	Prva dama se pita: ko se boji savetnika još?	91
IX	Prva dama i njena prva tašna <i>Ledi Dior</i>	97
X	Tvit koji je zauvek promenio život i misli prve dame	105
XI	Kada prva dama pokušava da ne dobije svoj prvi nervni slom	119

XII Skandalozni plan prve dame	129
XIII Neko je stavio ruku na butinu prve dame .	135
XIV Prva dama i orgazam koga se ne seća . . .	145
XV San prve dame da po želji carice Jelene osnuje ženski manastir na Svetoj Gori . . .	153
XVI Ko to kaže, ko to laže da je prva dama luda	165
XVII Poslednja šansa za prvu damu	171
Tvit apendix Žene bez portfelja	179
<i>O autorki.</i>	189

I

ZADNJE MISLI PRVE DAME

Ne znam kada mi je palo na pamet da počnem da zapisujem ono što mi se dešava... Možda je to bilo baš ono veče kada je bila njegova predsednička inauguracija.

Stajala sam u crnom *Pradinom* kostimiću sa belim *Mijakijevim* biserima, odvratnom *Fendi* tašnicom koju mi je uvalio protokol i razmišljala kako sam ja jedna srećna žena.

Kako samo retke žene u istoriji imaju šansu da budu prve dame... Predsednikova žena.

Bože, ja sam supruga predsednika države.

Nisam tada bila religiozna, ali pomislila sam – Bože, zašto si meni baš dao tako poseban zadatak?

Milioni žena maštaju da postanu prve dame... Možda je za sve kriva Džeki Kenedi, ona je taj posao učinila

neverovatno privlačnim. Posle Džeki biti prva dama je nekako bilo važnije od toga da si i sam predsednik.

Često sam razmišljala o Džeki, i to i pre nego što sam postala prva dama. Bila sam impresionirana njenim stilom, elegancijom, držanjem... Kažu da je bila nesrećna, da ju je Džon brutalno varao, ali ko još ne bi pozeleo da bude bar jedan dan Džeki uprkos svoj nesreći koju je nosila u svom vitkom telu i na njemu.

Nikada nisam ni pomislila da ličim na Džeki; ne, to je više bio moj devojački san. Sećam se kada mi je tetka rekla: „O, moj bože, ti ćeš biti prva dama! To nismo očekivali, uvek si bila tako obična, skromna, tiha...“

Zvučalo je to kao prekor i priznanje, od mene niko nije očekivao da postanem prva dama ali eto, spletom okolnosti, to se desilo.

Stajala sam u baroknoj inauguracionoj sali i gledala muža dok se zaklinje da će služiti državi i narodu. Bio je uzbuđeniji nego na našem venčanju. I tada je rekao da i svašta obećao, sada je sve to izgledalo mnogo glamuroznije i svečanije. Ne znam zašto sam poredila našu svadbu sa inauguracijom za predsednika, jeste blesavo, ali to mi je palo na pamet. Neizmerna sreća mešala se sa osećajem zbunjenosti. Ne znam zašto, ali sam se već na toj proklesoj inauguraciji osećala suviše.

Glupo je da u najvažnijem i najlepšem trenutku mog života zapravo poželim da nisam tu.

* * *

Fotografi, kamere, strani predstavnici svi su gledali u njega, a on je bio tako lep, zgodan. Sećam se i toga kad mi je baka rekla: „Niko nije očekivao da se udaš za tako dobrog frajera.“

Bila sam šokirana. Od mene se zapravo ništa nije očekivalo, a eto udala sam se za najzgodnijeg frajera sa medicinskog fakulteta i on je upravo postajao predsednik, a ja prva dama. Ja nekako nisam ni primećivala da je on lep muškarac, ili mi to tada na početku nije bilo ni jasno. Mislim da je njegova muška lepota došla do izražaja tek kada se složila sa njegovom moći koja je rasla iz dana u dan...

Ne, ne, on je na fakultetu bio tih, nekako bezličan, a opet lepuškast, baš kao i ja. Bili smo slični. Iz dobrih porodica, skromni, jednostavni, neprimetni. On je pre mene imao samo jednu devojkicu.

Kada je pre pet meseci odlučeno da on bude kandidat za predsedničke izbore, moje dve drugarice iz frizeraja su rekle: „Blago tebi, sada ćeš da ideš sa prijema na prijem: od engleske kraljice do Bele kuće, Jelisejske palate i nosićeš svu tu fabuloznu garderobu i sedeti sa ostalim prvim damama u oblacima najskupljih mirisa okružena bodi-gardovima i poslugom...“ Tek tada sam shvatila kakav me život očekuje.

Bože moj, zaista ću sedeti u svilenim *Diorovim* haljinama, lagano se kretati u *Feragamovim* večernjim cipelicama, stiskaću tašnicu *Šanel 2.55*, *Šanelov* kostimić ću

odlagati na istu onu stolicu na kojoj je sedela Džeki. Biću prva dama. Prva dama. Odjekivalo mi je to u glavi dok su se ređale slike sa prijema, koktela, proslava, konferencija, balova... Sedeću u počasnoj loži na Vimbldonu, biti na počasnom mestu na molitvenom doručku u Beloj kući, pozivaće nas u palate od Japana do Damaska, od Moskve do Pekinga...

Bože, pomislila sam, zašto je baš meni zapala sva ta sreća kada od mene niko nije očekivao ništa?

Iskreno, nisam se previše ni potresala što niko od mene ništa ne očekuje. Bila sam plava, vitka, bistra, nikada najbolja, ali nikada ni najgora. Ne bih zapadala za oko, dolazila sam na vreme kući, nikada nisam preterivala ni u čemu. Nisam pila ništa osim vina, marihuanu sam samo jednom probala, a u seksu...

Ne znam kakva sam bila u seksu. Da li ijedna žena može sa sigurnošću reći za sebe kakva je u seksu? Ne znam. On o tome nije govorio, a ja sam pre njega imala samo dvojicu.

Kada je postao ministar, govorio mi je da nema vremena za naše igre i maženja. Brojala sam, zapisivala, za vreme prvog ministarskog mandata imali smo seks jedanput u dva meseca. Za vreme drugog ministarskog mandata imali smo dva puta godišnje, zapisala sam i datume. A onda, kada se kandidovao za predsednika, bilo je jasno da nećemo više imati seks uopšte. Nije bilo vremena, svi ti mitinzi, nastupi, gostovanja, kampanje, konvencije.

* * *

Vidala sam ga retko, a i tada jedva da bismo progovarali. Posmatrala sam prisutne žene kako ga odmeravaju na inauguraciji i osetih stid i ponos. To je zato što je predsednik, a i lep je, a moj je muž. Moj.

Verovatno su zamišljale kako bi im bilo u krevetu s njim, a samo sam ja znala njegove mirise, zvukove, pokrete, tajne navike i želje, ja sam bila njegova žena, ono o čemu su druge žene maštale bila je moja svakodnevica, svakodnevica prve dame...

Seks!

Zašto sam, za boga miloga, mislila na seks baš dok je svirala himna i dok se on zaklinjao? To je bilo nedolično, a ja sam bila žena koja se kontroliše i koja zna gde joj je mesto. Da li je to značilo da moram da kontrolišem i svoje misli, ili to nije bilo važno? Ne znam zašto mi se to muvalo po glavi; možda zato što nismo imali seks toliko dugo.

Nisam to očekivala od života, ne, zaista ne. Maštala sam da radim, da imam zgodnog muža i mnogo dece, ali prosto nisam gajila ni pomisao o tome da postanem prva dama.

Kada smo se on i ja sreli, imali smo svega dvadesetak godina. On je studirao medicinu, a ja filologiju. Upoznao nas je zajednički prijatelj na nekom predavanju na Kolarcu. Venčali smo se brzo, onda skoro deset

godina nismo mogli da dobijemo dete i, paradoksalno, zatrudnela sam kada je krenuo njegov politički angažman.

Dobili smo Lolu i posle je sve išlo nekako neverovatno brzo. Brzo, brzo je teкао moj život, a onda se strašno usporio. To usporavanje je počelo upravo na dan inauguracije, kada je moj život otišao u sasvim neočekivanom pravcu.

Ostavila sam presovane ruže koje sam dobila tog popodneva. Nisam ni slutila da ću jednog dana morati da krijem dnevnik, ne samo od njega već i od tajne policije, od njegovih ljudi, savetnika, menadžera...

Tog poslepodneva ja sam bila samo jedna obična žena, koja je spletom čudnih okolnosti postala prva dama i koja se radovala životu pred sobom. On tog popodneva nije imao vremena za mene. Izuzev jednog zajedničkog fotografisanja, nisam ga ni videla.

Ali tako je, valjda, moralo da bude, to mi je rekla i žena iz Vlade koju su poslali da mi dâ instrukcije u vezi sa oblačenjem, ponašanjem, onim što treba da radim, očekujem. Valjda je to uvek išlo tako.

Neko je učio sve te žene koje su postajale kraljice, carice, prve dame svim stvarima o protokolu koje ranije nismo učile jer nismo ni očekivale da ćemo se naći u takvoj situaciji. Neko je tome učio i Jovanku Broz.

* * *

Prve dame se najteže odriču visokih potpetica, ali meni to nije bio problem, ja sam visoka, i prihvatljive salonke sa potpeticom od dva centimentra su mi prijale.

Nisam se teško odrekla ni dekoltea, pa ja ga nikad nisam ni nosila jer su mi grudi bile male. Iskreno, ni miniće nisam preterano volela da nosim. Jeste da imam vitke i dugačke noge, ali prosto nije to išlo uz mene.

„Pa, ti si zapravo idealna prva dama“, rekla je moja prijateljica Katarina, sa kojom sam išla u osnovnu školu i koja se njemu nikada nije dopadala.

Štaviše, ona ga je veoma nervirala. Govorio je da je kokoška i da nema mozga i da mu smeta kada je zatekne u mojoj blizini. Govorio je i da je Kaća feminis-
tkinja koja u meni budi najgore i najmračnije stvari.

Htela sam da mu udovoljim, zvala sam je sve ređe i ređe, ali Kaća je ipak bila moja najbolja prijateljica i nisam mogla da je zaboravim kao i visoke potpetice, duboki dekolte ili seksi miniće. Sve drugo što ne ide uz prvu damu bacila sam u zaborav.

II

ZAŠTO PRVE DAME NE SMEJU JAVNO DA GOVORE O SEKSU?

Prva dama to ti je nešto kao nju ejdž princeza – rekla je moja mala nećaka, koja je volela da se sa našom Lolom igra u dvorištu starog stana. Da, da, moj život je izgledao kao *happy end*, a onda se ona udala za zgodnog lekara koji je postao predsednik i živeli su dugo i srećno, a on je vladao decenijama...

Tako bi to izgledalo da moj dnevnik ne počinje tamo gde se većina bajki i romana završava.

A šta se dešava posle, posle udaje za zgodnog i muževnog lekara koji je postao predsednik male države na Balkanu?

Odsvuda su nekako izvicali ljudi koji su mi davali razne instrukcije. Šta se od mene očekuje, šta bi trebalo da radim, sa kim da se družim, šta da govorim, šta da oblačim, šta da mislim...

* * *

Sve to mi se nije dopadalo, ali, što je moj otac govorio, to ide u staž. Moraš nešto da izgubiš, da bi toliko dobila, a ja sam bila prva dama. Prva od svih. Legitimna žena legitimnog predsednika.

Oboje smo imali časove stranih jezika, hteo je da bolje govorimo engleski i francuski. Na početku smo te časove imali zajedno, i zaista sam uživala. U situaciji kada više skoro nikada nismo bili zajedno, činilo mi se da je to najlepše što smo imali. Poslali su neku simpatičnu mladu ženu iz Ministarstva spoljnih poslova da nam drži časove, ali začudo, to nije dugo potrajalo. On naprosto nije imao vremena ni za to. Rekao je da su mu obaveze takve da ne može nikako da se uklopi. Onda ona više nije držala predavanja ni meni, ne znam zašto.

Moja pomenuta prijateljica Katarina rekla je da bi bilo lepo da se pozabavim životom drugih vladarki, princeza, kraljica, supruge vladara, prvih dama, da pokušam da se snađem u tom neverovatnom lavirintu narodne ljubavi. „Narod treba da te voli!“, rekla je Katarina.

Bože, narod bi trebalo da me voli. Zašto bi me narod uopšte voleo?

Stala bih pred ogledalo i duboko se zagledala u svoje crte lica i stas. Narod bi mogao da me voli, pomislila sam, zašto me ne bi voleo? Mlada sam, lepa sam, volim svoj narod i uradiću nešto za njega.

„To je to“, vikala je Katarina, koja je dolazila samo onda kada sam bila sigurna da on neće biti u rezidenciji. „Ti treba da budeš srpska Evita Peron!“

„Evita? Ja?“, rekla sam šokirano. „Nisam nikada o sebi razmišljala kao o potencijalnoj Eviti Peron Balkana“, rekla sam tiho.

„Pogledaj, čak i ličiš na nju!“, rekla je Katarina oduševljeno, uporedivši Evitine fotografije sa mojima.

„Pa, čekaj, nije dovoljno što ličim, ja bih trebalo nešto da radim za taj narod“, rekla sam odlučno. „I ja želim da radim za moj narod! Šta bih prvo mogla da radim? Mislim, toliko toga ima da se radi, takva je beda... deca, slepi, bolesni, ranjeni... Odakle da počnem?“

„Ja mislim da je najbolje da počneš od dece“, rekla je u zanosu Katarina, koja je već zamišljala kako raste popularnost srpske Evite.

„Da, u pravu si... Deca su najvažnija, htela bih da uradim nešto lepo, nešto veliko za decu koja nemaju roditelje. Možda čak da napravim svoj fond? Ne čini li ti se da sve prve dame, princeze, supruge predsednika ili šta već moraju da imaju svoj fond?“

„Nisam sigurna kako to ide, ali mislim da treba da pozoveš nekoliko njegovih prijatelja da ti napune fond, a onda ti te pare pokloniš deci, družiš se s njima, a povedeš i Lolu da se igra sa siročićima.“

„Tako ćemo! Tako, samo nisam sigurna koga od njegovih moćnih prijatelja da zovem?“

„Zar ne bi trebalo da o tome razgovaraš sa njim? On će i da ti kaže.“

„Htela sam da ga iznenadim. On... On je toliko zauzet, država ga uzima celog. Od jutra do mraka je na

prijemima, sastancima, audijencijama, mitinzima. Prosto nemam obraza da ga maltretiram još takvim sitnicama. Pokušala bih da uradim nešto sama. Da, sama. Znam koga ću da zovem. On ima trojicu vrlo bliskih prijatelja koji vode ogromne kompanije, a te ogromne kompanije ne bi bile ogromne da im on ne daje političku podršku, shvataš. To za njih nije ništa – da se dečici kupe nove stvari za školu.“

„Da li vi stižete da imate seks u ovoj rezidenciji?“, pitala me je Katarina kao grom iz vedra neba.

„Ja mislim da se ovde sve prisluškuje“, rekla sam gotovo histerično.

„Pa šta?“, odgovori Katarina. „Valjda prva dama ima pravo da ima seks. Ili to ne ulazi u opis radnog mesta prvog čoveka države?“

„Nisi normalna, Kaća, stvarno nisi normalna. Prve dame prosto ne pričaju o seksu. Razumeš. Nikada! Nijedna prva dama ne priča o seksu, to je skandalozno, nije seriozno, dolično.“

„Nego šta? Baviš se humanitarnim radom, a da se nikada ne krešeš?“, rekla je Kaća i prasnula u smeh. „To nijedna nacija ne bi mogla ni smela da traži od svoje prve dame. Pa seti se one Francuskinje. Ona ništa drugo nije ni radila nego se kresala ili...“

„Kaća, preklinjem te, upozoreni smo da se ovde sve snima iz bezbednosnih razloga.“

Kaću kao da je to sve još više jarcalo. Kikotala se i tražila prisluškivače.

„Evo ovde. Ovde je odlično. Zamišljam vas kako to radite na ovom stolu. On je taman završio ozbiljan

sastanak sa delegacijom OEBS-a, pojma nemam šta znači taj jebeni OEBS, ali zvuči mi seksepilno. OEBS... ah, ah, OEBS... Dakle taman kad odoše ovi iz OEBS-a, on ti prilazi, zadiže tvoju pristojnu suknju do sredine kolena, cepa ti dugmad na decentnoj bluzi, vidi se tvoja *La perla* crni veš, baca te na sto i...“

„Kaća, ti si poludela, čitaš previše jeftinih romana i gledaš previše kič serija!“

„Šta to znači, molim?! Hoćeš da kažeš da je seks kič? Da li su ti toliko isprali mozak ovi iz protokola što te uče kako se prva dama ponaša? Ti treba da budeš narodna prva dama, zadovoljna, seksi, mazna, a opet opasna, posvećena svom narodu, seti se samo kada je Evita stala na balkon Kaza Rozade, strgla svoju dijamantsku ogrlicu i bacila je u narod, rekla je: 'Nosim ovo zbog vas, moj narode, zbog vas. Zbog vas sam ovako lepa i ponosna, zbog vas nosim dijamante da vide kakvu prvu damu ima narod Argentine, a dijamanti mi ne znače ništa, ništa, samo mi vaša ljubav znači...' Kida dijamante, baca ih u narod, delirijum, svi vrište, obožavaju je. Evita, Evita, Evita, urlaju u delirijumu.“

„Kaća“, rekla sam tiho, „osvesti se.“

Bože, kako sam volela Kaću... Kaća i ja se znamo još iz osnovne škole. Ona je uvek bila hrabra, buntovna, svoja. Dok sam ja ćutala, Kaća je govorila. Uvek kada je bilo nepravde, Kaća je govorila. Kada smo sa petnaestšesnaest godina počele da izlazimo, Kaća nije čekala da njoj priđu frajeri, ne – Kaća je prva prilazila. Ona je njih birala, a ne oni nju. Tako je bilo uvek. A onda,

neočekivano, Kaća je imala prvo jedan propali brak, pa onda drugi još propaliji i iz tih brakova dvoje dece koje je sama izdržavala radeći honorarno kao prevodilac.

Kaću bi uvek, vrlo brzo, otpustili; nikada nije uspela da bude u stalnom radnom odnosu duže od godinu-dve. Šefovi bi besneli na Kaću. Da li zato što je govorila šta misli ili zato što bi im zveknula šamarčinu kada bi je štipali za dupe ili vatali za grudi. Mobing, mobing, uvek nedokazan i autohton balkanski mobing – ponavljala je Kaća.

Htela sam nekako da joj pomognem, da joj nađem posao. Uostalom, u našoj zemlji se uvek tako zapošljavalo. Neko je morao da ti pomogne, da interveniše za tebe. A ja sam bila prva dama, valjda sam toliko mogla da uradim za najbolju prijateljicu iz detinjstva.

Pitala sam nekoliko ljudi iz njegove blizine da je zaposle, ali on je čuo za to i počeo da urla da ne razume zašto i dalje imam kontakte sa Kaćom, da nisam svesna šta štampa može da proizvede od tog slučaja ako bi saznala da mi je Kaća bliska prijateljica.

Da se od prve dame ne očekuje da ima takvu ludaču za prijateljicu, da je lečena, da je promiskuitetna, da je kučka i da je na kraju krajeva za njega rekla da je narcis.

Znala sam da je ta optužba bila gora od svih. On to nikada Kaći nije oprostio, ismevala je njegov prvi

predsednički plakat dok su ga obrađivali u fotošopu. Kaća je mislila da je debilno da mu peglaju bore na plakatu, a onda je još i rekla: „Juuu, pa ti ćeš odlično da prođeš kod žena. Ti trošiš tri puta više botoksa od njih.“

Njemu se to nije dopalo. Razumem ga. Objasnio mi je. Autoritet predsednika mora da se čuva. Mora. Ako bi recimo izašlo u novinama da on koristi botoks, šta bi opozicija mislila.

„Budi srećna“, rekao je, „što još uvek imamo dobru kontrolu u velikom delu medija, inače bi čitala feljtonne o toj tvojoj Katarini. Uozbilji se, mi smo na krovu sveta, šta će ti ta budala, luzerka. Ti treba da se družiš sa uspešnim ženama koje su uzor naciji. Decentnim, tihim, koje ne izazivaju pažnju.“

„Ali, Kaća, Kaća je moja najbolja prijateljica. Znaš da smo odrasle zajedno i kada mi je mama umrla samo je Kaća bila uz mene. Želela sam da joj pomognemo da ima posao. Znaš da nema odakle da izdržava decu, bivši muževi joj ne daju ništa, baš ništa, te barabe su je ostavile bez igde ičega i zar ne misliš da bi bilo normalno da joj pomognem da dobije radno mesto, prokletu radno mesto!“

„Da, pa posle treba da piše kako si se zauzela da tvoja prijateljica dobije posao iako je luda, nimfomanka, problematična, iako je pušila marihuanu!“

„Pa i ti si pušio marihuanu!“ , rekla sam. „Tačnije, zajedno ste pušili marihuanu!“

* * *

Pobledeo je, pozeleneo, a onda besan izgovorio skoro nečujno:

„Mislio sam da si svesna da se u ovoj rezidenciji sve prisluškuje!“

„Pa, šta“, rekla sam. „Istina je...“

„Istina? O, bože, ISTINA. Moja žena je opsednuta kategorijom istine. Ja sam fasciniran. Znaš, nikada nisi bila neka riba, ali sam bar mislio da si inteligentna, a ti si zapravo kokoška!“, rekao je i izašao.

Ostala sam sama i zaprepašćena. Nikada Kaći ne bih rekla da smo se svađali oko nje, ne bih želela da to zna. U ušima mi je odzvanjalo to da nikada nisam bila neka riba. Pitala sam se da li je to zaista mislio uvek ili samo sad kada je postao predsednik.

Ostala sam konsternirana takvom njegovom izjavom. Nije prijatno kada ti muž posle toliko godina braka kaže da nikada nisi bili neka riba. Htela sam nekog da pozovem i da se posavetujem. Ne bi li to uradila svaka žena kojoj muž to srubi u bradu, ali opet, koga zove prva dama kada ima bračni problem?

Možda je postojao neko pri vladi sa kim sam mogla da se savetujem baš kao oko dres-koda ili toga kako da spontano pričam o vremenu, ali nisu mi još rekli ko je to.

Znam da su sve prve dame imale svoje poverenice. Možda je on u pravu: Kaća je dobra, ali Kaća prosto ne odgovara veličini zadatka koji mi je dopao.

* * *

Trebalo mi je da pričam sa nekim iskusnim, pametnim, odmerenim, osobom koja je od poverenja i stila. Koja ne psuje, koja ne puši marihuanu, koja ima iskustva sa moćnima i bogatima.

Ali ja prosto nisam poznavala takvu osobu.

Sve moje prijateljice iz osnovne, srednje, sa fakulteta, sa košarke, sa bazena, sve su to bile sasvim obične žene, uglavnom pogubljene u onome što im je život doneo.

Posluga, pomislila sam, a onda sam se opet setila onoga što mi je žena iz protokola rekla za poslugu: „Veoma je važno da se ne intimizirate sa poslugom, kao što je važno da ne budete ni oholi ni preoštri – od vas se očekuje odmerenost i profesionalnost.“

Nisam mogla da se isplaćem na ramenu naše domaćice rezidencije, ni bodi-garda, ni baštovana, ni kuvara. A možda su, uostalom, svi oni agenti.

Čitala sam neki roman kako su vrbovali Jovanku Broz. Baš preko baštovana. Strane službe nikada ne spavaju, najlakše dolaze do prvih ljudi preko posluge. Posluga je opasna, ponavljala sam to sebi. Posluga je veoma opasna.

Marica, naša sobarica, da je tako nazovem, najvažnija je ličnost za mene. Pre svega zato jer je Marica pokrivala bar pet poslova u našoj rezidenciji. Svako jutro u isto vreme servirala je a potom odnosila čaj sa onog

stola. Stola koji je Kaća pominjala. Masivnog, velikog, hrastovog stola u salonu, na kome je Kaća rekla da bi trebalo da imamo seks. Nasmejala sam se u sebi.

To sam mogla. Prva dama može da se nasmeje u sebi i da u sebi razmišlja o sebi.

To je dopušteno.

To mi niko nije rekao da je nedovoljno ozbiljno ili opasno po državu. Zaista, kako bi bilo voditi ljubav na ovom stolu... Nekoliko puta smo to radili na stolu. Kada smo još bili studenti. On je nekako bio prirodno talentovan za seks. Jednom prilikom mi je rekao da je cela njegova familija takva. To se prenosi genima; dobar frajer se prosto rađa. Pričao mi je kako je njegov otac to radio čak i kada je ležao u koritu jer je bio polomio kuk.

Čoveče, to je muškarac, ponavljao je. Mnogo je voleo svog oca, koji je, kao i on, bio lekar. Lekar, profesor, švaler...

„Gospođo, da li ćete danas još nekoga primiti u salonu ili na terasi?“, pitala je Marica i ja sam ostala zapanjena. Zaista bih morala nekoga da primim ili u salonu ili na terasi.

Kako je moj život tako dosadan? Zašto ja kao prva dama ne primam nikoga?

Kaća je možda preterivala oko seksa, ali ne i oko mog angažmana oko dečice i drugih ugroženih i nesrećnih.

* * *

„Da, Marice, očekujem veoma važnu delegaciju u šest“, rekla sam, iako nisam očekivala nikoga, ali mi je izgledalo da prva dama treba da govori tim tonom i da se tako važno obraća. Ja sam bila važna – ponavljala sam sebi tu rečenicu kao mantru.

Dok sam odlazila da se presvučem za delegaciju koja neće doći, razmišljala sam kako sam odlučna u ideji da od ovog dana više ništa ne bude isto.

Morala sam nešto da promenim, morala sam nešto da uradim za svoj narod...